

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul V Nr. 3 (203) - 18 ianuarie 2015

DUMINICA A 29-A DUPĂ RUSALII
A celor 10 leproși

SF. IER. ATANASIE ȘI CHIRIL,
ARHIEPISCOPII ALEXANDRIEI

Evanghelia despre vindecarea celor zece leproși rânduie pentru duminica aceasta, ne descoperă multe învățături la care este bine să luăm seama. Deși scurtă ca întindere, este bogată în semnificații, arătându-ne pe de o parte puterea tămăduitoare a lui Hristos, care din iubire milostivă vindecă pe cei zece leproși, iar pe de altă parte ne pune în față atitudinea omului vindecat față de binefăcătorul său.

CREDINȚA TA TE-A MÂNTUIT

Mântuitorul se afla undeva între Galileea și Samaria. Și întrând într-o cetate - așa cum ne relatează Sf. Evangelist Luca în Cap.17, 12-19 -, L-au întâmpinat zece oameni leproși care de departe strigau către Hristos: „Iisuse, Învățătorule, ai milă de noi!” Mulți îi cunoșteau pe cei leproși. Boala lor trezea compasiunea celor din jur, dar și groază prin teribila lor înfățișare, pentru că lepra le cuprindea întreg corpul care sângera, fiind plin de răni. Cu o asemenea înfățișare, acei oameni erau izolați de comunitățile în care trăiau, fiind socotiți necurați, doar trecătorii lăsându-le câte ceva de mâncare. Dacă se vindeca unul dintre ei, deși foarte rar, ei erau datori să se arate preoților legii vechi, așa cum se spune în Levitic, cap. 13 și 14, aceștia constatând vindecarea și rânduind reintegrarea lor în comunitate.

Aceasta era situația lor când L-au întâlnit pe Mântuitorul Hristos. Auziseră de puterea Sa dumnezeiască, și I-au cerut să-i tămăduiască. De aceea au și strigat cu toții: „Iisuse, ai milă de noi!” În viața lor, în acea clipă a licărit o nădejde, căci aveau în față pe Hristos, deși nu-L cunoșteau. Suferința îi înfrățise, pentru că din Evanghelia aflăm că unul dintre ei era samarinean, deci de alt neam.

Văzându-i și înțelegându-le durerea, și mai ales apreciindu-le credința cu care strigau după ajutor, Mântuitorul

Hristos S-a aplecat cu milă asupra lor, vindecându-i în chip miraculos, și zicându-le: „Mergeți și vă arătați preoților.” Și pe când se duceau ei, s-au curățat de lepră. Acum se întâmplă ceva interesant și într-un fel neașteptat. Văzând că s-au vindecat, nouă dintre ei s-au grăbit să meargă la familiile și comunitățile din care proveneau, uitând de binefăcătorul lor. Doar unul dintre ei, și acela străin de neam, văzând minunea, s-a întors cu recunoștință către Hristos, și căzând la picioarele Lui I-a mulțumit. Un gest care L-a mișcat pe Mântuitorul, deși era de datoria celui vindecat să-I mulțumească doctorului său. Acesta îl primește, și foarte important, îl readuce în comuniune cu Sine, mântuindu-l, adică vindecându-i și sufletul, zicându-i apoi: „Ridică-te și du-te (la casa ta, reintegrează-te în comunitatea ta), credința ta te-a mântuit” și cu oarecare nedumerire, a întrebat „Au nu zece s-au curățit? Cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este străin de neam?” Reținem că toți cei zece au strigat după ajutor, pe toți zece I-a vindecat Hristos, doar unul singur s-a întors să-I mulțumească cu recunoștință, și acesta s-a mântuit, nu și ceilalți nouă. În durere și încercare au fost împreună

toți, cu un străin între ei. Acum vindecați trupește, doar cel străin de neam se întoarce la Hristos să-I mulțumească, ceilalți rămânând izolați, închiși în individualismul lor, vindecați doar la trup, refuzând comuniunea cu Hristos.

El îi aștepta și pe aceia, întrebând unde sunt cei nouă. Iată un mesaj, o provocare, o întrebare pentru omul de atunci și de azi. Sunt și azi destui semeni de-ai noștri care uită să-și arate recunoștința față de Dumnezeu pentru toate binefacerile primite. Noi ne rugăm lui Dumnezeu slăvind-L și mulțumindu-I pentru toate câte revarsă peste noi. El ne cheamă de fapt în fiecare Sfântă Liturghie la comuniunea cu El prin Cuvântul Lui și jertfa Euharistică. Mulți nu vor să răspundă chemării, fiind prinși în mreaja ademenitoare a altor preocupări sau pur și simplu complăcându-se într-o indiferență nereditoare. Și pe aceștia îi așteaptă Hristos și-i cheamă la Sine prin Biserica Sa. De aceea prin credință vie și împlinită în fapte, printr-o întoarcere sinceră la Dumnezeu, prin iubirea și comuniunea cu El vom putea dobândi mântuirea, înțeleasă ca tămăduire, înnoire și sfințire a vieții noastre. ❖

Preot Eugen Moraru

EMINESCU, UN APĂRĂTOR AL ORTODOXIEI

„Cine combate ortodoxia numai român nu e...”

Eminescu a fost un mare patriot, dar a fost și un apărător al Bisericii Ortodoxe.

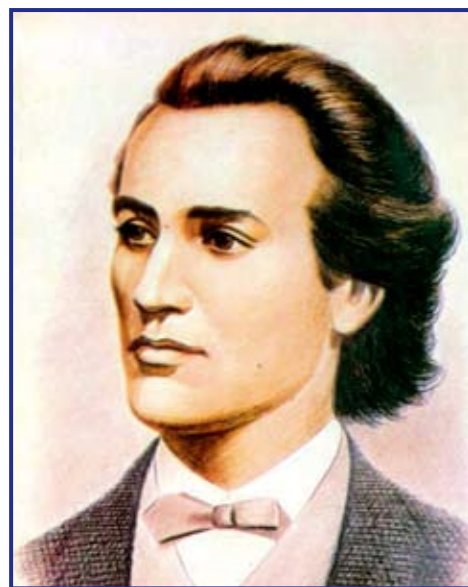
Mărturia lui rămâne peste veacuri, ca un adevărat testament, scris parcă anume pentru cei care se încăpățânează încă să-l considere ateu.

„**B**iserica răsăriteană e de opt-sprezece sute de ani păstrătoare elementului latin de lângă Dunăre. Ea a stabilit și a unificat limba noastră într-un mod atât de admirabil, încât suntem singurul popor fără dialecte propriu-zise; ea ne-a ferit în mod egal de înghițirea printre poloni, unguri, tătari și turci, ea este încă astăzi singură armă de apărare și singurul sprijin al milioanei de români cari trăiesc dincolo de hotarele noastre. Cine-o combate pe ea și ritualurile ei poate fi cosmopolit, socialist, republican universal și orice i-o veni în minte, dar numai român nu e.” (Mihai Eminescu, „Liber-cugetător, liberă-cugetare”, „Timpul”, 2 februarie 1879, în „Opere”, 1989, vol. X, p. 187)

Cât privește așa-zisa apartenență a lui Eminescu la orice fel de mișcare ocultă, transnațională, cuvintele poetului sunt mai mult decât edificatoare și mai actuale ca niciodată: „Desprețuind Biserica noastră națională și înjosind-o, ateii și francmasonii cum sunt toți, ei ne-au lipsit de arma cea mai puternică în lupta națională; disprețuind limba prin împeștișări și prin frazeologie străină, au lovit un al doilea element de unitate; disprețuind datinele drepte și vechi și introducând la noi moravurile statelor în decadență, ei au modificat toată viața noastră publică și privată în așa grad încât românul ajunge a se simți străin în țara sa proprie. Odiuioară o Biserică plină de oameni, toți având frica lui Dumnezeu, toți sperând de la El mântuire și îndreptându-și viețile după învățăturile Lui. Spiritul speculei, al vânătorii după avere fără muncă și după plăceri materiale a omorât sufletele. (...) Biserica lui Mateiu Basarab și a lui Varlaam, maica spirituală a neamului românesc, care a născut unitatea limbei și unitatea etnică a poporului, ea care domnește puternică dincolo de granițele noastre și e azilul de mântuire națională în țări unde românul nu are stat, ce va deveni ea în mâna tagmei patriotice? Peste tot credințele vechi mor, un materialism brutal le ia locul, cultura secolului, mână-n mână cu sărăcia claselor lucrătoare, amenință toată clădirea măreață a civilizației creștine.” (14 august 1882, Mihai Eminescu, „Timpul”, în „Opere”, Vol. XIII, pp. 168-169)

Dacă Eminescu ar fi azi printre noi, condeiul lui acid nu i-ar ierta pe cei care

lovesc în Biserică, în neam și în familia creștină. Ar condamna păcatul de moarte al homosexualității, pe cale să fie legiferat și în România. Ar demască trădătorii de neam, care își spun „patrioți”. Ar jeli milioanele de copii uciși prin avorturi. Ar scrie cu durere despre ce a mai rămas din biata noastră țară, sfâșiată și jefuită la drumul mare. Ar striga, cum numai el știa să o facă, sperând că românii se vor trezi din somnul cel de moarte al nepăsării. Că se vor întoarce la credință, că vor umple iar bisericile, că se vor întoarce din „neagra străinătate” și se vor lupta pentru țară lor, aflată în momente de grea cumpănă. Ar plânge pentru tineretul rupt de istorie și de trecut, ancorat în valori străine nouă, abrutizat prin tehnicile moderne de corupere în masă. Ar privi, cu lacrimi în ochi, spre satul românesc – o umbră din ce-a fost cândva. Ar caută peste tot și n-ar mai găsi decât pe ici, pe colo părinți și bunici care să lase generațiilor tinere comori neprețuite: datini, obiceiuri, cântece și doine, balade populare, toată zestrea inestimabilă

a românilor de altădată. Ar găsi un neam parcă pustiit, fără memorie, aproape lipsit de suflare. Un neam pe care avem cu toții datoria să-l readucem la viață. Măcar noi, cei ce-l iubim și cinștim pe Eminescu.

„Înainte negrei străinătăți care împânzește țara cad codrii noștri seculari și, împreună cu ei, toată istoria, tot caracterul nostru. Moartea, decesarea populației îndeplinește apoi restul: stârpirea fizică a neamului românesc.” (Mihai Eminescu)

Vi se pare cumva acest tablou al decadenței cunoscut? ❖

Irina Nastasiu - din „Eminescu, un apărător al Ortodoxiei”

Religia, un factor de cultură și morală în societate

În plan social, Eminescu a apreciat spiritualitatea creștină ca valabilă pentru viața morală din societatea vremii sale, iar lipsa educației religioase a considerat-o cu repercusiuni negative în diferite domenii, chiar în administrația publică, criticând într-un articol pe „advocați fără știrea lui Dumnezeu”.

Totodată, el atacă de pe această poziție, cu un spirit deosebit de virulent, întreaga construcție a unei societăți corupte: „Într-o țară în care religia și curăția moravurilor au fost înlăturate prin epicureism și sibatirism, în care conștiința de drept și nedrept, de bine și rău sunt zilnic jignite prin ridicarea socială a unor pături de oameni neonești, în care nepăsarea a ajuns a admira oamenii de nimic, însă abili, spiritul public caută în zadar un razim în contra corupțiunii. Departe de a găsi undeva acest razim, el e din contră atras de vârtejul general și ajunge a crede că legile morale, uniforme pentru toate popoarele sunt vorbe goale care pretextează din gură, dar pe care nu le crede nimene.” („Opere XII”, p. 324).

Poetul critică vehement în presă și alienarea vechilor așezăminte ale educației spirituale, ceea ce a dus la marile curențe sociale. Iată ce spune el: „Prin ignorarea laturei educative a școlii, a bisericii, a vieții de stat, am ajuns a face dintr-o țară înzestrată cu atât de multe condiții de dezvoltare sănătoasă, această Americă dunăreană, în care totul e atins de morbiditate. Dacă starea materială a populațiilor noastre e rea, cea morală e aproape și mai rea.” („Opere XII”, p. 325).

Este evident deci că Eminescu a văzut în religie un factor indispensabil de cultură și morală în societate. El însuși și-a sublimat aspirațiile sale în ideea de nemurire, proprie geniului înscris în istorie. Conștient însă că singura eternitate acceptată de memoria popoarelor este aceea a creațiilor spirituale, Eminescu se înalță la un destin astral. El tinde mereu către puritate, și nostalgia originilor îi dau setea de repaos asociată cu setea de nemurire. ❖

**Nicolae Cojocaru
din „Eminescu și religia”**

DARUL FIECĂRUIA ESTE CEL MAI IMPORTANT

Am lăsat în urmă un an, care din mila lui Dumnezeu ne-a fost dăruit, și am început un altul. Și dacă la sfârșit de an facem un bilanț al realizărilor, la începutul unuia, având experiența anilor trecuți, ne planificăm ce vom făptui în acest an, cu ajutorul Domnului, și ne evaluăm resursele de care avem nevoie pentru a duce la bun sfârșit ceea ce ne-am propus.

La fel și comunitatea noastră parohială privește frumos înapoi, cu mulțumire și recunoștință la tot ceea ce din grija lui Dumnezeu și cu ajutorul văzut al oamenilor a realizat în anii care au trecut. Iar cel mai de preț lucru pe care îl avem este biserica noastră, la care nici nu visam acum 15 ani. Am parcurs multe etape, Maica Domnului ajutându-ne pas cu pas, etapă cu etapă să punem temelie, să înălțăm ziduri, să ridicăm turlele; să acoperim biserica, să începem pictura, să punem catapeteasma; să aducem sfinte moaște, pe care să le așezăm cu cinste și evlavie în racle potrivite, iar acestea pe baldachine frumoase, să facem strane, să înnoim și să înmulțim obiectele liturgice; să punem candelere prețioase în naos, în care să ardă undelele recunoștinței noastre. Și multe, multe alte lucruri care se văd sau nu și care au implicat darul din inimă al fiecărui enoriaș. Nu mai vorbim despre capelă sau de așezămintele sociale din curtea bisericii începute din grija și pentru nevoile sociale ale membrilor parohiei noastre.

Și toate aceste ne responsabilizează mult, ne pune în grija noastră cea bună continuarea lucrărilor începute. Din dragoste

față de Dumnezeu, din respect pentru cei care au jertfit pentru a se ajunge aici, din datorie față de toți enoriașii parohiei noastre. Este nevoie de continuarea picturii și finalizarea ei, de mobilarea întregii biserici și de terminarea gardului împrejmuit. Ne aflăm însă într-un moment de cumpănă, pentru că este nevoie de fonduri pentru a continua aceste lucrări sfinte. Dacă în alți ani oameni cu stare bună sau sponsori dădeau sume de importante de bani, iar de la bugetul de stat sau local mai ajungeau fonduri importante pentru noi, iată că am ajuns în punctul în care trebuie să ne îndreptăm privirea spre noi și să ne ajutăm noi înșine, pentru că ajutorul din afară devine din ce în ce mai subțire.

A venit momentul în care să spunem: „Da, acum Domnul mă cheamă pe mine să am grijă de biserica Sa, să ajut la terminarea ei”. Pentru că acolo până la sfârșitul veacurilor, zeci, poate sute de mii de suflete își vor pregăti mântuirea. Și foarte mulți vor găsi alinare, sfat și sprijin; duhovnicesc și material.

De aceea, suntem chemați anul acesta să contribuim cu sufletul deschis la continuarea lucrărilor începute. Trebuie să știm că însăși întreținerea bisericii noastre necesită

lunar mii de lei, iar lucrările de pictură sau construcție cu mult mai mult. Să înțelegem că situația economică precară a țării apasă nu numai asupra milioane de oameni din diverse categorii sociale, dar ea se răsfrânge direct și indirect și asupra Bisericii. Se cunosc marile greutăți ale enoriașilor noștri. Preoții noștri poartă povara sufletească a multor credincioși în a căror viață atârna greu problemele financiare și lipsurile de tot felul. La unele dintre ele biserica noastră încearcă să le aducă rezolvare, așa cum ați citit și în foaia noastră duminicală că se face prin acțiunile social-filantropice inițiate în parohia Șerban Vodă.

Și totuși este nevoie să adunăm bănuții cu care vom face casa Domnului. În condițiile în care numărul celor care pot să-și plătească contribuția către biserică a scăzut, iar anul trecut abia 20% din enoriași au reușit să-și plătească această contribuție, iar perspectivele arată că se vor perpetua în continuarea aceleiași tendințe, e greu sau chiar imposibil de a mai continua lucrările. De aceea, membrii Consiliului Parohial și preoții bisericii s-au aflat în situația de a găsi o soluție pentru strângerea fondurilor necesare: ea este creșterea contribuției benevole de la 50 lei la 100 lei. Cu greu s-a luat această hotărâre, cunoscând situația materială a celor mulți din parohia noastră. Pentru unii suma este mică, pentru alții doar acceptabilă. Pentru mulți mare, iar pentru o parte chiar imposibilă. Mai ales la ultimile două categorii a stăruit gândul celor care au trebuit să hotărască suma contribuției pentru anul 2015. Dar s-a decis această sumă cu încrederea că cei care o pot da, o vor face. Din tot sufletul. Suntem chemați deci fiecare dintre noi să rânduim anual acesta o sumă mai mare de bani pentru nevoile bisericii decât am făcut-o în alți ani. Evident, ca întotdeauna, această sumă este benevolă, în sensul că cei care nu-și pot permite plata ei cu nici un chip, desigur nu o vor face; nu pentru că nu vor, ci pentru că nu pot.

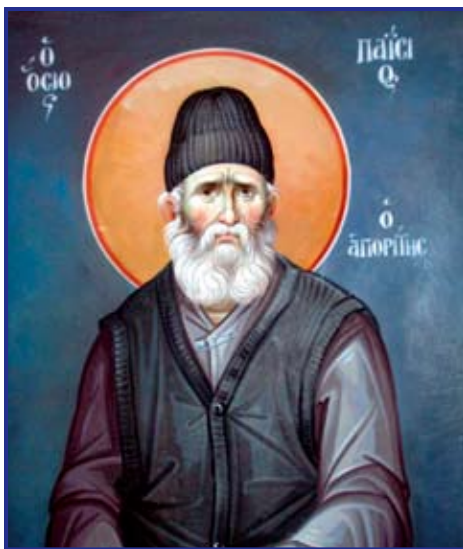
În aceste condiții, este necesar ca noi ceilalți să încercăm să ne plătim contribuția noastră. Să nu uităm însă că Dumnezeu nu rămâne dator. Dimpotrivă, ca un boier generos, să-l parafrazăm pe monahul Nicolae Steinhardt, va vărsa din plin peste noi darul înmulțit.

Și cu toții, contribuind la ridicarea și înfrumusețarea bisericii, ne vom aminti greutățile acestor zile atunci când se va sfîrși biserica. Când vor fi pomeniți ctitorii și binefăcătorii acestui sfânt lăcaș, și li se va mulțumi, vom putea spune din toată inima că deși a fost greu, deși cu jertfe și bănuțul văduvei s-a făcut această lucrare, și noi am făcut tot ceea ce a depins de noi, iar o părticică din acest sfânt lăcaș este și contribuția mea. ❖

UN NOU SFÂNT ÎN BISERICA ORTODOXĂ

Dacă în noiembrie 2013 patriarhia Ecumenică hotărâ canonizarea Cuviosului Porfirie, iată că pe 13 ianuarie 2015 aceeași Patriarhie face o altă canonizare, de altfel previzibilă și așteptată: a Părintelui Paisie Aghioritul.

Deși nu a fost niciodată preot, Părintele a adunat în jurul său foarte mulți ucenici, a povățuit mii de suflete și a schimbat viața multora. De când pelerinajele în Grecia au devenit extrem de accesibile pentru români, aceștia au ajuns în număr mare la Mănăstirea de la Suroti, lângă Tesalonica, unde Gheronda Paisie Aghioritul și-a petrecut ultima parte a vieții și unde se află mormântul său.

Starețul Paisie este foarte cunoscut și iubit de către creștinii ortodocși români. Plecat la Domnul acum numai 20 de ani, el a trăit relativ aproape de noi și a cunoscut frământările secolului al XX-lea, dând răspunsuri extrem de actuale la problemele cu care lumea se confruntă. Deosebit de smerit, trebuie să știm că Părintele s-a distins prin câteva trăsături: pe lângă imensa sa iubire pentru Dumnezeu, avea o dragoste mare pentru toți oamenii acestei planete. Veneau la el nu numai ortodocși, dar și ateii, agnosticii sau de alte religii. Pe toți îi primea cu aceeași deschidere și tuturor le oferea sfaturi și mângâiere potrivit nevoilor lor. Avea înțelegere pentru toți oamenii, în aceeași măsură având și abordare sau cuvânt potrivit pentru fiecare dintre ei. Socotea că toți oamenii trebuie să aibă o responsabilitate în fața lui Dumnezeu, a familiei și a societății. Considera că omul are datorii sociale: trebuie să-și iubească și respecte atât familia cât și țara, să se implice social, să-și facă oriunde

datoria cu mărinimie de suflet. Demnitatea și noblețea creștinului trebuie să se arate în tot ceea ce acesta face.

Arăta un respect deosebit pentru familie, pentru relațiile dintre soți sau dintre părinți și copii. Îi povățuia pe mulți cum să se poarte în anumite situații în care familia le era încercată.

Deși izolat în cea mai mare parte a vieții în Athos, era preocupat de evenimentele ce aveau loc în lume. Multe minuni sunt legate de persoana Părintelui, și multe sunt profețiile și tâlcuirile legate de vremurile în care trăim și cel care vor urma.

Nu de multe ori însă îndemna la discernământ și dreaptă socoteală, pentru că omul trebuie să fie nu doar bine intenționat în ceea ce spune sau face, dar și înțeles.

Despre Starețul Paisie au apărut multe cărți în țara noastră. De mult folos duhovnicesc sunt cele șase volume apărute la Editura Evangelismos. Ele cuprind răspun-

suri la diverse întrebări pe care monahiile de la Mănăstirea Suroti i le-au adresat de-a lungul vremii, și sunt grupate pe diverse teme de mare interes pentru un creștin. Veți descoperi în aceste cărți sufletul Starețului Paisie: extrem de delicat, atent, responsabil și iubitor. Ai impresia că îți vorbește chiar ție, pentru că reușește să-ți atingă cele mai adânci cute ale sufletului tău.

Viața Starețului Paisie Aghioritul

preluat de pe crestinortodox.ro.

Părintele Paisie Aghioritul, pe numele de mirean Arsenie Eznepidis, s-a născut la 25 iulie 1924, la Farasa, la câteva sute de kilometri de Cezareea. În jurul anului 1950 încep căutările pentru intrarea în monahism. Ajunge la Sfântul Munte Athos, dar la rugămintea tatălui său, revine în lume. În a doua sa călătorie la Muntele Athos, va lua hotărârea de a rămâne definitiv aici. În anul 1953 ajunge la Sfânta Mănăstire Esfigmenu. După un an este făcut rasofor, primind numele de Averchie. După trei ani pleacă la mănăstirea Filotheu. Aici a primit schima mică și numele de Paisie.

În 1958 se mută la Sfânta Mănăstire Nașterii Maicii Domnului, la Stomio - Konița, unde a rămas până în 1962. În anul 1962, a plecat în peninsula Sinai și a locuit la Chilia Sfinților Galaction și Epistimi. În 1964, a revenit la Sfântul Munte și s-a stabilit la Schitul Ivironului, la Chilia Sfinților Arhangheli. Atunci s-a legat și mai mult duhovnicește de sfântul stareț Tihon, care viețuia la chilia Cinstită Cruce a Mănăstirii Stavronikita, unde a primit schimă mare, la 11 ianuarie 1966.

După o lungă ședere în spitalul Papanicolau, unde i-a fost extirpată o mare parte dintr-un plămân, a plecat spre Katunakia (1967). Aici s-a așezat la chilia unde viețuise un român, Ipatie. În anul 1968 ajunge la mănăstirea Stavronikita. Aici va face o schimbare în ceea ce privește modul de viețuire al obștei - va face trecerea acesteia de la viața idioritmică la cea chinovială.

În martie 1969, după moartea duhovnicului său, merge la chilia Sfânta Cruce. Aici viețuiește până în anul 1979.

Începând cu anul 1988, starea de sănătate a părintelui Paisie s-a agravat. Părăsește pentru ultima oară Muntele Athos, pe 10 noiembrie 1993. În data de 4 februarie 1994 a fost operat la spitalul Theaghno din Tesalonica și apoi a fost dus la mănăstirea „Sfântul Ioan Teologul” de la Suroti pentru a fi îngrijit.

A trecut la cele veșnice pe 12 iulie 1994. Potrivit dorinței sale, a fost înmormântat la Sfânta Mănăstire a Sfântului Ioan Teologul de la Suroti (Tesalonica). ❖

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII SI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	09 ³⁰ -11 ⁰⁰	Limba română - clasa a VIII-a	Prof. Tase Simona
	14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română - clasa a XII-a	Prof. Stănescu Doina
Marti	17 ³⁰ -19 ⁰⁰	Matematică - clasa a XII-a	Prof. Mocanu Galina
Miercuri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română - clasa a VIII-a	Prof. Popa Claudia
	Joi	13 ³⁰ -15 ³⁰	Lb. română / matem. - clasa a IV-a
15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰		Geografie - clasa a XII-a	Prof. Dobre Cristina
18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰		Electronică - clasele V-XII	Ing. Petrică Stoenică
Vineri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Stuparu Germina
	16 ⁰⁰ -17 ⁰⁰	Limba engleză - clasele III-IV	Prof. Turcsany Manolescu Daniela
Sâmbătă	15 ³⁰ -17 ³⁰	Matematică - clasele VII-VIII	Ing. Tomescu Paul

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ – 18 – 25 IANUARIE 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 18 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (A celor 10 leproși) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 21 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 23 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 24 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților
	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 25 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (A lui Zaheu) - Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2015 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI